

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 84/2023-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], proti postupu Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 38 T 7/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 T 7/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ žiada o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 7 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a procesných úkonov okresného súdu v napadnutom konaní vyplýva nasledujúci stav veci:

Okresný súd prijal obžalobu na sťažovateľa 21. februára 2019, pričom sťažovateľ bol obžalovaný zo spáchania pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona, z toho v bode 4 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v bodoch 2, 3, 5, 6, 7 v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona a v bodoch 1 a 4 v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 38 T 7/2019-706 z 29. novembra 2022 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný vinným zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe. Rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť v deň jeho vyhlásenia.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom uvádza, že v júli 2019 mu bol zaslaný trestný rozkaz, proti ktorému podal v zákonom stanovenej lehote odpor, a termín hlavného pojednávania mu bol nariadený až na 29. november 2022, teda 40 mesiacov od podania odporu.

4. V dôsledku už uvedených prietáhov sa zhoršil zdravotný stav sťažovateľa, ako aj jeho manželky a matky. Sťažovateľ by si rád založil rodinu a viedol riadny život, avšak v dôsledku prietáhov v konaní je neustále v strese z budúcnosti.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

6. Ústavný súd po analýze ústavnej sťažnosti sťažovateľa konštatuje, že ústavná sťažnosť obsahuje viaceré nedostatky, v dôsledku ktorých ústavná sťažnosť nemôže byť prijatá na ďalšie konanie. Prvým nedostatkom ústavnej sťažnosti je absencia povinného právneho zastúpenia, keďže jednou zo základných podmienok, ktorá musí byť v konaní pred ústavným súdom splnená, je práve povinné právne zastúpenie kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ napísal ústavnú sťažnosť sám a o ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom nepožiadaval. Okrem toho v podaní sťažovateľa absentuje právne relevantný petit, teda žalobný návrh, akého rozhodnutia sa sťažovateľ prostredníctvom ústavnej sťažnosti dožaduje.

7. Nadväzujúc na už uvedené, však ústavný súd sťažovateľa nevyzval na odstránenie už špecifikovaných nedostatkov z dôvodu, že aj v prípade ich odstránenia tu je dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Z analýzy procesných úkonov okresného súdu je zrejmé, že ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená v čase, keď už bol rozsudok okresného súdu právoplatný.

8. Ústavný súd v danej súvislosti poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej podstatou a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

9. Zhrňujúc už uvedené, ústavný súd uzatvára, že sťažovateľova ústavná sťažnosť bola odmietnutá pri jej predbežnom prerokovaní pri vzájomnej kumulácii dôvodov odmietnutia podľa § 56 ods. 2 písm. b), c) a g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu